

PÁRBESZÉD

A „Pincehelyért” Egyesület hivatalos havilapja

3. Évfolyam 10. szám

Megjelenik 1200 példányban

2000. október

Felelős kiadó: Farkasné Horváth Mária; Felelős szerkesztő: Gyulasi János

Kiadvány: Gyulasi János

Lapunk megjelenését az Európai Unió és az Önkormányzat támogatta!

Emlékezzünk...

November 1. Mindenszentek, a hallottainkra való ünnepélyesebb megemlékezés kezdete, az idei évtől munkaszüneti nap lett. Ez a nap és a másnapi halottak napja mikor, az emberek többsége ellátogat szerettei sírjához, és elhelyezi a megemlékezés virágait, koszorúit. Fájó szívvel gondolunk nagyszüleinkre, szüleinkre, gyermekeinkre, testvéreinkre. Gondolatba átéljük azt, mikor még együtt volt a család. Milyen jó és szép volt az életünk. Ilyenkor talán még a nem vallásos ember is elmond egy fohászt, a vallásos egy imát, és talán mindegyik bizik abban, hogy ez az elválás talán nem örökre szól. De a lényege ezen ünnepnek, hogy ne feledjünk soha!

/ szerk. /

Szülőke...

Szülőke, özvegyasszonyként nevelte fel lányát, Annát. Ő volt a mindene. Szüle, mert, hogy az egész faluban így hívták a család mindenese volt. A lányát elég korán 16 évesen feleségül kérték.

3 gyermeke született Annának. A fiatalok a földeken dolgoztak, addig a szüle látta el a gyerekeket. Természete is nagyon jó volt neki, ha valaki a családban beteg lett Ő igyekezett meggyógyítani, különféle természetes, népi hagyományokon alapuló gyógymódokkal. Még a szomszédok is igényt tartottak egészségügyi tudományára. Vallásos életet élt, böjtölt minden szombaton csak vizet és kenyeret fogyasztott, ezt egész életében a meghalt férjéért tette.

Nagyon szorgalmas volt, mindig dolgozott, sose panaszkodott, hogy

fáradt. Közben eljártak az évtizedek, az unokák is kirepültek a családból. Közben meghalt a vő, a két asszony magára maradt. Anna súlyos szívbeteg lett, nem dolgozhatott semmit. Szüle tette a dolgát, minden munka rá maradt, pedig már Ő sem volt fiatal. Téli estéken is font, kötött az unokáknak zoknit, mellényt. Estéként átjártak a szomszédasszonyok hozzájuk beszélgetni. Ilyenkor aztán szülőke mesélt a lánykori emlékeiről, a férjéről aki a fehér terror alatt halt meg, és Ő mennyit szenvedett. Egyszer szüle hirtelen megbetegedett, ágynak esett. A lánya kétségbeesve sírdogált, hogy most mi lesz velük, hiszen ő is többet volt ágyban mint fenn. De szüle nem adta meg magát a betegségnek, hanem még az ágyban is dolgozott. Ott gyúrta a tészta, az ágya mellé tett lavórban, pedig kimosta a szennyest. A szomszédok jártak át tüzet rakni. A gyerekeik messze költöztek, így rájuk nemigen számíthattak. Eltelt így két év, de egyik beteg sem lett jobban. Szülőke sokat imádkozott, mikor éjszaka nem tudtak aludni a fájdalomtól. Mindketten a jó Istent hívták segítségül, hogy szabadítsa meg őket kinjaiktól. Szülőke elhatározta, hogy Ő nem eszik, csak vizet iszik, így előbb meghal. Ettől kezdve nem is vett magához ételt. Úgy két hét elteltével, egyik este is a lányával szépen csendesén imádkoztak, könyörögtek az égiekhez, hogy jöjjenek már a segítségükre, mert már nem bírják a fájdalmat és a tehetetlenséget elviselni. Anna lánya mesélte el, hogy a Szüle ima közben egyszer csak elcsendesedett és egy nagyot sóhajtott. Könyörgése meghallgatásra talált, megszabadult a földi szenvedéstől.

Mindenkiért sokat dolgozott, aki ismerte szerette, míg élünk nem

feledjük a mindig a másért dolgozó Szület.

A temetés után a lányát elvitte magához az egyik unoka. Ott élt még pár évet. Ezek az emberek csak dolgoztak és nem értek rá élni...

Özv. Gyulasi Jánosné

A nyugdíjas klub életéből...

Véget értek a szüreti munkák, az idei jó minőségű szőlőtermés már a boroshordókban érlelődik.

A nyugdíjas klub tagjainak is egy gonddal kevesebb, mivel szinte mindenki rendelkezik kisebb nagyobb szőlőterülettel. Szeptember 20-án a högyészi nyugdíjas klub meghívásának tettünk eleget megalakulásuk 20-ik évfordulóját ünnepelték. Szeretetteljes fogadtatásban volt részünk. A klubvezető asszony ismertette az eddigi két évtizedes munkájuk fontosabb állomásait. Bizva a jövőben továbbra is jó, baráti kapcsolatra törekszünk egymással. Az ünnepi összejövetelen megjelentek a högyészi Önkormányzat vezetői élükön a Polgármesterrel. Finom vacsora, saját készítésű sütemények és kellemes zenét játszó zenekar tette színesebbé az együttlétet. Búcsúzáskor a högyészi polgármester úr is búcsúztatott bennünket, abban a reményben, hogy a két klub kapcsolata tovább erősödik. Kellemes együttlét után jó hangulatban léptünk fel a buszra. Viszontlátogatásra hívtuk meg a högyészi klub tagságát 2001-ben, amelyet köszönettel elfogadtak.

Október 1-én Pécsre indult a klub tagsága 34 fővel. Meghívásnak tettünk eleget. Jó hangulatban indultunk útnak, még mindenkiben

élénken élt az előző napi szüreti felvonulás látványának élménye.

A gyorsan elsuhanó őszi táj hangulatossá tette az utat. Abaligeten rövid pihenőt tartottunk. A tavon vadkacsák úsztak, háborítatlanul. A barlang zárva volt sajnos nem láthattuk. A táj szépsége, tisztasága élmény volt számunkra. Pécs fele közeledve, gyönyörködtünk a szép dombos panorámában. A pécsi székesegyházban szentmisén vettünk részt. Majd a vendéglátók által megadott címre mentünk, ahol ők már vártak bennünket. Úgy mint Högyészén, itt is szívélyes fogadtatásban volt részünk. Megbeszéltük az elmúlt egy év eseményeit, melyet az ünnepélyes köszöntők előztek meg. Vendéglátóink kitettek magukért, kellemes hangulat töltötte be a termet. Nagyon sok és szép magyar nóta hangzott el és mindenki sokat táncolt. Az idő gyorsan telt el, észre sem vettük, hogy itt az indulás ideje. Együtt elénekeltük a

"Pécsvárosi fenyves erdő aljában" c. dalt és indultunk hazafele. A buszon is sokat énekelve gyorsan eltelt a hazafele vezető út ideje. A szervezetek közötti baráti kapcsolatot ilyenformán is lehet szorosabbá tenni! A távolság nem lehet akadály. 2001-re a pécsi nyugdíjas társakat is viszontlátogatásra hívtuk meg.

Október 3-án meglepetésben volt részük a tagoknak a szokásos összejövetelünkön.

Ajándék csomagok érkeztek a holland testvértelepülés Uitgeest lakóitól.

A helyi holland baráti kör vezetőségének részéről Patonai Ivánné és Csepregi József adta át az ajándék csomagokat. A csomagokban a bébi ruhától a fenőt ruháig minden megtalálható volt. Mindenkinek jutott az ajándékból. Ezúton is megköszönjük a holland testvértelepülés Uitgeest lakóinak figyelmességét. A következő programunk november 18-án, Budapesten a Mikroszkóp színpad műsorának megtekintése lesz.

Továbbra is szeretettel várjuk mindazok jelentkezését, akik a nyugdíjas klub tagjai szeretnének lenni!

Benkó Lajos

Szüreti felvonulás pincehelyen...

A szüreti munkák végeztével, szüreti felvonulásra készülődött Pincehely fiatalsága október 30-án. Szép napos időben mindenki izgalommal várta a felvonulókat.

A feldíszített kocsik a szokásos indulási helyen, a vásártéren gyülekeztek. A lovasok vágattak, csattogott a lovak patája az úton, mikor elindultak a falut körbe járni. A szépen feldíszített kocsikon, ültek a fiatal lányok, fiuk. A gyönyörűen előkészített pöntölös szoknyák, piros, fehér, zöld szalaggal díszítve, a szebbnél-szebb himzett mellények blúzok, a fiuk fején a kalap nemzetiszínű szalag rozmaringgal díszítve. Ez a látvány szemet és szívet gyönyörködtető volt, felidéződött az idősebbekben is a fiatalságuk, mikor még ők vettek részt ebben a talán évszázados hagyománnyal rendelkező rendezvényen. A menet több helyen megállt és leszállva a kocsikról vidám táncot jártak, melyet mindenhol nagy taps követett. Nagyon szép volt a felvonulás. Öröm és büszkeség töltötte el a szíveket, hogy van még fiatalságunk akik ápolják a régi magyar szokásokat. Csak az elismerés hangján szólhatunk a résztvevőkről akik részt vettek, ezen a hagyományörző ünnepségen.

A felvonuláson 105 fő vett részt, 11 feldíszített kocsival a menet végén a lelkesen játszó zenekarral. Közös vacsora elfogyasztása után, szüreti bál vette kezdetét a Művelődési házban, reggelig tartó jó hangulatban.

A felvonulás rendezője a pincehelyi Önkormányzat volt. A szervező munkát Sóhajda Mónika végezte a tőle megszokott nagy odaadással.

Köszönet a felvonuló fiataloknak és mindazoknak akik szorgalmas munkával lehetővé tették, hogy a falu lakossága egy felejthetetlen nappal legyen gazdagabb.

Minden résztvevőnek gratulálók!

Benkó Lajos

P+R (Parkolj és utazz)

Egy kirándulás tömondatokba szedve.

1.nap: Útvonal Bonyhád – Szekszárd – Makó – Battonya – határ - Arad. Arad koszos, piszkos város, a vár környéke gazos. A várnak árka van. A falon belül a várfalig földdel dombosan feltöltve, gazba. Területe nagy, távolba bent a vár területén látszott egy kéttornyú templom, gondozatlannak tűnt. Első megálló Aradon az Aradi Tizenhárom tábornok

emlékművénél. Fura helyen, tele koszorúval és tisztán tartva! Déva várát menet közbe láttuk, hatalmas kopasz hegy tetején jelentős romokkal, meg kellett volna mászni, megnézni. Vajdahunyad vár szemre tetszetős szép lovagvár, de bent még a termék falai is vastagon porosak. A kiállított tárgyak gyenge minősítés alatt, mennyiségük és elrendezésük is. Gyulaférváron a görögkeleti templomot nem volt idő megnézni, a katolikust kívül restaurálták, de belül szép középkori templom. Székelykeresztúron csak egy rövid pihenőre álltunk meg. Érkezés 8 órakor a szálláshelyre Csíkszeredára.

2.nap: Mádéfalván az emlékműnél álltunk meg először. Gyergyószentmiklós és a Békás-szoros között szép volt az út a Pongrác tetőre, itt rövid pihenő, séta lehetőség nincs, kedvünk lett volna. Békás-szoros hatalmas sziklafalak tömege, ezért érdemes volt eljönni. Gyilkos tó: több ilyen tavat láttunk, ez se szép, se csúnya, csak neve van. Korondon a nálunk hasonlatos osztrák határ közeli fazekas zsigbászár, csak kisebb méretekben. A rövidebb úton indultunk a szálláshelyre de előtte még Farkaslakán megnéztük Tamási Áron sírját.

3.nap: Egy elkapkodott nap. Szent Anna tó, mint nálunk a Vadása, vagy a Máriafalvi tó csak ennek erdős a környezete, még arra se volt idő, hogy meg lehessen kerülni. Tusnádfürdő érintésével ami egy hegyi üdülőhely, ma csak a neve szép. Bálványoson nem álltunk meg, ez olyan mint nálunk Galyatető kevesebb aszfalttal és gondozatlanabb. Bálványosvárat szintén menet közbe láttuk,

tekintélyes erdős hegy tetején elég magas alakatlan falakkal. Már ahogy a fák között láttuk. Kézdivásárhelyen múzeum látogatás idegenvezetéssel, ami sok csapkodó szöveg volt. A múzeum pedig a helyi mesterségek szerszámaait mutatja be. Nekünk nem volt új dolog másrészt nem is érdekelt, ezért a főtérén körbe sétáltunk a múzeum átsietése után. Kár volt ennyi kilométert buszozni érte. Sepsiszentgyörgyön

múzeumlátogatás lett volna, de a csoport nem lelkesedett érte. Így a múzeum melletti tájházat néztük meg jó vezetéssel, érdekes volt. Délután csíkszeredai séta az óváros nélküli városban, tele panel épületekkel, így jellegtelen, látni való alig.

4. nap: Keresztül mentünk a Gyimesi havasokon, megnéztük a gyimesbükki új templomot, Rebrenau sírját. Vele szembe, a folyó másik oldalán a Rákóczi vár romjai. Tovább az úton kb. 500 méter után a hídnál volt a régi Magyarország határa. Visszafelé ismét a Pogánytető, ahol megálltunk ebédelni, ehelyett mi felmentünk az itt levő legmagasabb hegyre. Jól esett a mozgás és a hegyi levegő. Csíkszereda összeépült Csíksomlyóval itt a búcsújáró templomot néztük meg. Délután ismét Csíkszeredán séta gyanánt töltöttük az időt, nem örültünk neki.

5.nap: 2 órákor indulás hazafelé. Martonvásáron sétabuszozás a főtér körül, elég hosszú. A Király-hágón megálltunk rövid időre. Ez nem egy látványos hely csak egy út át a hegyen. Kolozsváron megnéztük Mátyás szülőházát és a templomot. Az óváros utcáján busszal mentünk végig, tényleg „szép város Kolozsvár”. Nagyváradon csak a templomot néztük meg. Elég sötét volt bent, de ez volt a legszebb templom a kirándulás során. Hazafelé Bors-Ártánd-Cegléd-Kecskemét-Tamási útvonalon jöttünk. Hazaértünk fél 8-kor.

Összegezve:

Mikor átértünk Romániába a határ után feltűnt a nagyon rossz út és az elhanyagoltság, kosz az utcákon. Székelyföld más világ, az utak elfogadhatóak. Ott nagyobb tisztaság volt. Tömegközlekedés: kivéve a nagyobb városokat, fákus vagy ennek a fülkéje traktor pótkocsijára

szerezve. Martonvásár felé már egész jó úton jöttünk haza. Mindenfelé tudtak magyarul, több magyar szót hallottunk, mint román. Székelyföldön, Csíkszeredán a Csiki TV magyar nyelven beszélt. A gyerekek magyarul gondolkodtak. Utca nevek, boltok, szobrok, iparosok, székely kapu feliratok, stb. mind magyarul, csak éppen leibe gondolkodnak nem forintba. Székely vagy csángó úgy van megkülönböztetve, hogy ők magyarok. Fizetőeszköznek sok helyen a forintot elfogadták, átszámítva. Nem vettük észre, hogy külföldön vagyunk, de éreztük. Nagy elmaradottság van. 1950-es évektől a mai napig minden előfordul. Főleg a 60-70-es évekből. Jellemző a fa lakóház bevezetve a villany és gáz. Úgy az emberek öltözete is. Megélhetésük falun csak az állattartás és az erdő. A hegyeket szinte leborotválták a kaszával. Sehol sincs akkora gaz mint nálunk. De amit elhagytak üzemi, vagy gazdasági épületeket, gépeket azt ott is hagyták az enyészetnek. Főleg Arad és Vajdahunyad vidékén. Minden felé az emberek barátságosak, igaz néhol feltűnően végigmértek bennünket, mint külföldieket. Gyimes környékén öreg-fiatal integetett amerre jártunk. Az idő hamar elmúlt, voltak holt idők és sietések az idegenvezetőtől függünk. Ha kocsival megyünk többet láttunk, több helyen megálltunk volna. De a viszonyokat tekintve nem mertünk elindulni. Így első menetire jobb volt tájékozódni.

Tóth Ferenc

Emlékezés...

Tizenhárom évvel ezelőtt, 1987 szeptember 19-én szép napos időben tiszteletadásra és szoboravatásra gyűlt össze Pincehely népe.

A rendszerváltást megelőzően ekkor avatták fel a pincehelyi temetőben Borbás Tibor szobrászművész alkotását a II.-ik világháborúban elesett pincehelyi katonák emlékművét. Ezen a történelminek nevezhető napon együtt volt a falú népe, még a régebben elszármazottak is eljöttek a jeles eseményre. A

felavató beszédet az idei évben elhunyt Bodor Tibor színművész mondta. Nagyon sokan könnyes szemmel hallgatták, és emlékeztek hozzátartozóikra, akik a II.-ik világháborúban haltak hősi halált. Az emléktáblán olvasható nevek örök mementóként szolgálnak nekünk ma élőknek és majdan utódainknak is, hogy ilyen rettenetes esemény többé ne történhessen meg az emberiség történetébe. Az emlékműről és a rajta szerepelő nevekkel együtt emlékkönyvet szeretnénk megjelentetni, melyhez ezúton kérjük a lakosság segítségét. Horváth Anna nyugdíjas tanárnő és e cikk szerzője kéri önöket, hogy segítség munkánkat. Jómagam a falu tv-ben 2000. Június 18-án elmondtam, hogy a még hiányzó adatokat kérjük mindazoktól, akik eddig még nem tájékoztattak bennünket, hősi halált halt hozzátartozójukról. Eddig kevesen éltek ezzel a lehetőséggel. Tudom a rohanó élet, a mindennapok gondjai felőrlik az embert.

Mindezek ellenére kérem érezzék át e megemlékező könyv létrejöttének szükségességét. Személyesen rendelkezésükre állunk, hogy minél előbb ezt az igen megtisztelő munkát be tudjuk fejezni.

Emlékezzünk, és ne felejtünk ez is a mindennapok egyik kötelessége.

Benkó Lajos

Felhívások - Reklámok - Közlemények, és ami esetleg kimaradt!:

/ A szerkesztőség nem őriz meg, és nem küld vissza kéziratokat, cikket! /

Hegedűs Gyula:

A magyarok története VI.

Vándoroltak hosszan, míg nem egy délelőtt
Valami sötétet láttak maguk előtt.
Mintha egy magas fal állana előttük!
Hogy mögöttek mi van? Azt bizony megnézzük!

Táltosok tanácsa úgy találta jónak,
Végére kell járni gyorsan a dolognak.
Mert birkabélből régen megjósolták:
Itt fogják elérni országuk határát.

És lássatok csodát: betellett a jóslat,
Hírnökök hirdették: a nép megindulhat.
Kárpátok csúcsán túl, ott van egy szép ország,
Jövendő szállásunk, gazdag Magyarország.

Árpád, mikor felért a hegy tetejére,
Könnyező orcáját temette kezébe.
Olyan látvány tárult kémlelő szemébe,
Amilyet nem látott soha életébe!

Végtelen legelők, kedves folyók, völgyek,
A hegyek tetején fenyvesek, meg tölgyek.
Ki is adta tüstént boldogan parancsát:
Elértük országunk, gyorsan elfoglalják!

Nyolcszázkilencvenet meg még hatot írtak,
Mikor a magyarok új hazát foglaltak.
Verecke lejtőjén lassan ereszkedtek,
Mint akik ráérnek, hiszen megérkeztek.

Sátrat vertek előbb a Tiszántúl fűvén,
Majd megtelepedtek Duna-Tisza közén.
Árpád fejedelem kapta a vén Dunát,
Végül elfoglalta erdős Pannóniát.

- Folytatjuk -

Köszönetnyilvánítás!

A szüreti felvonuláson résztvevőknek szeretném megköszönni a lelkes, odaadó hozzáállásukat, és minden munkájukat köszönöm azoknak is, akik a fiatalok ruháit elkészítették.

Az Önkormányzat és a magam nevében a megrendezéshez nyújtott segítségüket a következő személyeknek köszönöm: Sipos Csaba

Kóbor József

Raboczi János

Csomor Gyula

Hegedűs József

És természetesen azok a szülők, nagyszülők, ismerősök is minden tiszteletet megérdemelnek, akik a nagyszámú felvonulót a faluban több helyen vendégül látták.

S.M

SUZUKI PAKS

7030 Paks, Tolnai út 17.

Tel.: 75/311-828,

20/96-13-449 • Fax: 75/314-494

SUZUKI SZEKSZÁRD

7100 Szekszárd, Alkony u. 1.

(az ATI-tanpálya mellett)

Tel.: 74/415-611 • Fax: 74/415-051

Akció a Suzuki Bartánál!

8 éves a Suzuki
7 héten keresztül
6 féle ajándécsomag

8-7-6

A Suzuki 8. születésnapja
alkalmából rendkívüli
meglepetésekkel várjuk Önt!

Aki a születésnapjára
keretein belül vásárolja meg
új Suzukiját, 6 féle ajándék-
csomaggal választhat.

Jöjjön el egy Wagon R*
tesztvezetésre és vegyen részt
számkereső játékunkban!

Érdeklődjön a helyszínen!

- legkedvezőbb hitelfeltételek, szerződéskötési díj és kezelési költség nélkül
- új autóját akár 250.000 Ft befizetésével elviheti
- használt autó katalógusár feletti beszámítása
- teljes körű szervizszolgáltatás
- óriási használtautó-választék mozgáskorlátozott-utalvány beszámítással

